

Nr 144.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående ersättning till vissa vid tågolycka skadade personer; given Stockholms slott den 6 mars 1936.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Henning Leo.

Utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 6 mars 1936.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Departementschefen, statsrådet Leo anför:

I skrivelse den 5 februari 1936 har järnvägsstyrelsen hemställt om be-
myndigande att av trafikmedel utgiva skälig ersättning till tre vid en tåg-
olycka skadade personer.

Bihang till riksdagens protokoll 1936. 1 saml. Nr 144.

I skrivelsen har *järnvägsstyrelsen* anförts:

Den 3 december 1935, då tåg nr 2556 befann sig i en skärning omkring 300 meter söder om Östrands hållplats å linjen Skönvik—Timrå, observerades plötsligt, att den vänstra slänten av skärningen rasat och blockerat spåret. Bromsarna tillsattes därvid omedelbart, men på grund av det korta avståndet mellan tåget och platsen för raset kunde tåget icke stoppas i tid utan fortsatte genom den höga kompakta lermassan, och, innan tåget hunnit passera genom densamma, inträffade ett nytt ras med påföljd, bland annat, att loket urspårade och tåget rycktes av på två ställen.

Vid de häftiga stötar, för vilka tåget under dessa förhållanden blev utsatt, skadades tre passagerare. Dessa hava framställt ersättningsanspråk mot statens järnvägar för sålunda lidna kroppsskador, vilka, såvitt nu kan bedömas, äro av lindrig art, och de ersättningsbelopp, varom här kan bliva fråga — två av passagerarna hava ännu icke preciserat sina anspråk — torde därför ock vara jämförelsevis mycket obetydliga.

Då emellertid det inträffade tågmissödet icke kan läggas statens järnvägars förvaltning eller personal till last utan måste anses helt förorsakat av en naturkatastrof, föreligger icke någon laglig skyldighet för statens järnvägar att utgiva skadestånd i anledning av olyckshändelsen.

Med hänsyn till det egenartade i själva händelsens förlopp och då det här endast torde röra sig om en mycket ringa kostnad, synes det dock styrelsen lämpligt, att ersättning av statsmedel i förevarande fall må utgå.

Under åberopande av vad sålunda anförts har järnvägsstyrelsen hemställt om bemyndigande att av trafikmedel till de vid ifrågavarande tågolycka skadade personerna utgiva skäligen ersättning enligt de grunder, som angivas i lagen den 12 mars 1886 angående ansvarighet för skada i följd av järnvägsdrift.

I avgivet utlåtande den 26 februari 1936 har *statskontoret* anförts:

Statskontoret vill erinra om att 1919 års riksdag (skrivelse nr 82) medgav, att järnvägsstyrelsen med anledning av den s. k. Getåolyckan finge, i den omfattning styrelsen prövade skäligt och enligt de i statsrådsprotokollet över civilärenden den 24 januari 1919 angivna grunder, av trafikmedel utgiva ersättning bland annat till vid järnvägsolyckan skadade personer. Riksdagen uttalade i samband därmed, att den omständigheten att av olyckan drabbade personer eventuellt ägde utbekomma ersättning från riks försäkringsanstalten eller annan försäkringsinrättning enligt riksdagens mening icke borde föranleda, att dessa uteslötes från rätten att, efter tagen hänsyn till den ersättning, som dem sålunda tillkomme, erhålla gottgörelse från järnvägsstyrelsen i samma omfattning som övriga avsedda personer.

Under hänvisning härtill vill statskontoret icke göra någon erinran mot att gottgörelse av trafikmedel beredes de i förevarande framställning avsedda personerna i enlighet med de av järnvägsstyrelsen angivna grunderna, därvid ämbetsverket dock förutsätter att sådan gottgörelse icke skall utgå i den mån vederbörande till följd av olycksfalls- eller annan försäkring undfar ersättning för vid olyckan ådragna skador.

Departements-
chefen.

Då ifrågavarande tågolycka icke orsakats av vållande från statens järnvägars förvaltning eller personal utan måste anses föranledd av en naturkatastrof, föreligger för statens järnvägar icke någon laglig skyldighet att ersätta de skador, som vid olyckan åsamkats tre å tåget medföljande passagerare. Med hänsyn till vad järnvägsstyrelsen och statskontoret i ärendet

anfört vill jag dock icke motsätta mig, att ersättning av statens järnvägars trafikmedel beredes de skadade. Beloppens storlek torde böra bestämmas efter de grunder, som angivas i lagen den 12 mars 1886 angående ansvarighet för skada i följd av järnvägs drift, därvid emellertid, såsom ock statskontoret förutsatt, hänsyn bör tagas till huruvida och i vad mån de skadade på grund av olycksfalls- eller annan försäkring undfå ersättning för vid olyckan ådragna skador.

På grund av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva

att till tre vid tågolycka den 3 december 1935 å linjen Skönvik—Timrå skadade personer må av statens järnvägars trafikmedel utgivas ersättning enligt de grunder, som här angivits.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

A. C. F. v. Krusenstierna.
